

Péter apostolnak nem volt elsőbbsége az egyházban

Cserháti Máttyás

Bevezetés

Ahhoz, hogy a római egyház alátámassza saját egyházi tekintélyét és egyedülállóságát, ahhoz az kell, hogy valamifajta apostoli folytonosság legyen az apostolok és a pápák között. Azt állítják, hogy Jézus Krisztus Maga alapította a római katolikus egyházat, és Péter volt annak első vezetője, pápája (noha sem az a szó, hogy pápa, sem az, hogy katolikus nem fordul elő a Bibliában sehol). Ehhez azt igyekszik bemutatni, hogy Péter különleges módon kiemelkedett a többi apostol között.

John H. Armstrong, római apologéta 50 bibliai helyet gyűjtött ki, amellyel éppen ezt próbálja bebizonyítani. Ezen írás keretén belül nem fogunk végigmenni az összesen, hanem az ő írását figyelembevéve bibliai bizonyítékokat fogunk bemutatni arra, hogy Péter miért nem volt kiemelkedően a többi apostol között, illetve hogy legfőképpen miért nincsen „apostoli folytonosság” ő és a mai pápák között.

Mt. 16,18-19, a kőszikla és a kulcsok hatalma

Eleinte vegyük azt a bibliai igehelyet, amire a római apologéták előszeretettel szoktak hivatkozni: „Én is mondom neked: **Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat**, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt. **Neked adom a mennyek országa kulcsait. Amit megkötsz a földön, a mennyben is meg lesz kötve, s amit feloldasz a földön, a mennyben is fel lesz oldva.**” (Mt. 16,18-19). Először is, Péter neve görögül nemcsak azt jelenthetné, hogy kő. Ez a szó jelenthetné azt is, hogy ’kavics’. Mindenesetre az a szó, ami Pétert jelöli, és az a szó, ami a kősziklát jelöli, mind arámul, mind görögül más-más, magyarul Péter semmiképpen nem lehet a kőszikla. A római érvnek az egész helytelenségét azt mutatja a legjobban, hogy Jézus és Péter közül Jézust nevezi a Biblia máshelyen kőnek, szegletkőnek, amelyre az apostolok ráépülnek, mint alapra, például: „Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén **a szegletkő maga Jézus Krisztus.**” (Ef. 2,20), vagy „**Az Úr az én kősziklám**, váram és szabadítóm; **az én Istenem, az én kősziklám**, ő benne bízom: az én pajzsom, idvességem szarva, menedékem” (Zsolt. 18,3). Vagy: „És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak **a lelki kősziklából**, a mely követi vala őket: **e kőszikla pedig a Krisztus volt.**” (1Kor. 10,4). Másodjára itt Jézus biztosan nemcsak Péterhez beszél, mivel a 18. vers második felében arról van szó, hogy az alvilág kapui sem fognak tudni diadalmaskodni ellene. De ki ellen? Csak Péter ellen nem? Még a többi apostol is eleshet? Annak ellenére, hogy Jézus azt mondja, hogy Ő Maga építi az egyházat? Látjuk, hogy ez képtelenség. A Mt. 28,19-20 alapján Jézus az összes apostolt (de ez minden hitvalló keresztyénre is áll) arra szólítja fel, hogy a népeknek a bűnbocsánatról szóló kegyelem evangéliumát hirdesse (Lk. 24,47). Ez mindenkire vonatkozik, nemcsak Péter apostolra. Hiszen Isten nem személyválogató (Róm. 2,11). Ezt erősíti meg például alexandriai Cirill:

„Mivel Krisztus az alapja és megmozdíthatatlan bázisa minden dolognak – Krisztus az, Aki mindent visszatart és megtart, hogy szilárdak lehessenek. Őrá mi is fel vagyunk építve, egy lelki ház, akiket a Szentlélek összeszerkeszt egy szent templommá, amelyben Ő saját Maga lakik; mivel a hit által lakik a mi szívünkben. De a következő alapok, amelyek közelebb állnak hozzánk azok az apostolok illetve az evangélisták, azok a szemtanúk, illetve az igének a szolgálói, akik azért álltak fenn, hogy a hitet megerősítsék. Mert amikor

felismerjük, hogy az ő hagyományukat követni kell, olyan hitet követünk, ami igaz, és ami nem tér el Krisztustól. **Mert amikor bölcsen és kifogástalanul megvallotta hitét Jézusnak, 'Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia', Jézus azt mondta szent Péternek: 'te vagy Péter, és erre a kőre építem fel az egyházamat.'** A 'kő' szóval itt Jézus a tanítvány megrendíthetetlen hitére utalt.

Az egyház megrendíthetetlen, 'és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni ellene', mivel a Megváltó szava szerint Ő annak alapja."

Az egyházatyák közül a legtöbbjük azon a véleményen voltak, hogy a kőszikla, amiről Jézus beszélt vagy az apostol hitére utal, vagy saját Magára. Az a figyelemreméltó dolog, hogy a Mt. 16,18-nak a tipikusan római értelmezését II. Kallisztusz római püspök használta először, hogy saját hatalmát megszilárdítsa. Harmadjára elgondolkodtató, hogy ha Jézus Péter apostolt tényleg pápává akarta volna tenni, akkor miért nem mondta azt, hogy „Péter vagy, és rád építem egyházamat.”. Negyedére pedig fontos meglátni, hogy Jézus hogyan kezeli az egyházat. Az egyháznak művelnie kell a Bibliát, ami rá lett bízva, de ugyanakkor ez nem biztosíték arra, hogy egyvalaki az egyházban sosem fog tévedni. Mindig tévedhetünk. Jézus sosem bízta rá Magát az emberekre, ezt látjuk az evangéliumokban: „és nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.” (Jn. 2,25). Vagyis különben ez azt jelenti, hogy a pápa bármit is kijelenthet „ex katedra” (ha már a rómaiak azzal vádolják, hogy ha protestánsoknak üdvbizonyosságuk van, akkor vakmerően bármit tehetünk). Jézus ehelyett *eszközökként* használja fel az embereket.

Ötödére pedig megnézhetjük a Jn. 20,22-23-t, ami a Mt. 16,18-19-nak a párhuzamos verse: „És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: **Vegyetek Szentlelket:** A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak.”. Fontos itt látni, hogy itt sem arról van szó, hogy a bűnök kötésében és oldásában az apostolok önkényesen járnának el, hanem mindig a Szentlélek útmutatását veszik figyelembe, hiszen a Lélek tudja azt, hogy kik vannak eleve elrendelve az üdvösségre, és egyszerűen azt teszi, hogy az apstolokat odavezeti hozzájuk. Teszik ezt azért, mert Isten „A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt.” (Ef. 1,4). Továbbá ha megnézzük az ApCsel 8. fejezetét, ott azt látjuk, hogy amikor Simon mágus a Szentlelket magáénak akarja, Péter megfeddi, de nem azt mondja, hogy „megbocsátok neked”, hanem elmondja neki, hogy térjen meg (ApCsel 8,18-22). Isten szuverén módon bocsátja meg a bűnöket: „Annakokáért a kin akar könyörül, a kit pedig akar, megkeményít.” (Róm. 9,18). Ezért mondja Péter apostol Simon mágusnak, hogy „Térj meg ezért ezen gonoszságodból, és kérjed az Istent, **ha talán megbocsátatik** néked szívednek gondoltja.” (ApCsel 8,22)

Hatodjára pedig a római egyház apologetáinak is figyelembe kellene venniük azt a tényt, hogy nem Péter apostol volt az első a tanítványok között, aki felismerte azt, hogy Jézus az Isten fia volt, mivel erre építik azon dogmáit, hogy mivel Péter volt az első, aki ezt a tényt felismerte, akkor ez az ő pápaságának jele. Nátánáel volt az első a tanítványok között, aki felismerte Jézus Istenfiúságát, közvetlenül azután, amikor személyesen is találkozott vele: „Nátánáel megkérdezte tőle: "Honnan ismersz engem?" Jézus így válaszolt neki: 'Mielőtt Fülöp idehívott, láttam, hogy a fügefa alatt voltál.' **Nátánáel így szólt hozzá: 'Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel királya!'**” (Jn. 1,48-49). Ez azért fontos, mivel a római egyház szerint Jézus azért nevezi ki Pétert pápának, vagyis a keresztyén gyülekezet vezetőjének, mivel ő erre a felismerésre Isten Szentléleke által jutott rá (elviekben Péter ezért a kőszikla). Azonban itt áll ellőttünk Nátánáel apostol, aki ugyanerre a felismerésre jutott

Péter előtt, mivel Nátánáel ismerte az ószövetségi írásokat, és várta a Messiást (45. vers), és mivel „Az Isten Lelkét erről ismeritek meg: amelyik lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van.” (1Pt. 4,2).

Péter és Pál

Sokszor arra hivatkoznak, hogy Péter nevét többször említik, mint az összes többi apostol egyszerre, és hogy felsorolásoknál sokszor (de nem mindig) Péter áll az első helyen. Ezek rendkívül erőltetett érvek, és egyszerűen alaptalan dolog egy névstatistikából egyházi dogmát csinálni. A kettő között egyszerűen nincsen semmi összefüggés. Péter azért tűnhet fel olyan sokszor kiemelt helyen, mert tüzes, aktív természete volt, aki mindig felszólt, és aki mindig kész volt természeténél fogva Jézushoz ragaszkodni.

Azt is mondják, hogy Péter volt az első, aki a pogányok felé misszionál, de ugyanakkor Pál apostol volt az, aki tulajdonképpen a fél Újszövetséget írta meg, sőt Péter is csak magyarázza Pál írásait (2Pt. 3,15-16). Sőt – Péterre a körülmetélés evangéliuma bízott, Pálra pedig a körülmetéletlenségé – sem Péter, sem Pál apostol hatósági köre nem egyetemes (Gal. 2,7). Továbbá olykor Pál apostol megdorgálja Péter apostolt, amiért zsidó szokásokra akarta kényszeríteni a pogányokat, szembeszegülve az evangélium szellemével (mármint, hogy nem a törvény vagy a szokások cselekvéde üdvözít, hanem Isten megmentő kegyelme). Még a gonosz lelkek világában ismeretes volt Jézus neve, aki letaposta a Sátánt a Golgotán, de emellett érdemes megemlíteni, hogy Jézus mellett éppenhogy nem Pétert ismerték, hanem Pált (ApCsel 19,15).

A dolog csattanója az, hogy Pál azt mondja magáról, hogy ő többet tett, mint az összes többi apostol együttvéve: „Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. De Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lón hiábavaló: **sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan;** de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme” (1Kor. 15,9-10). Pál azt írja a korintusiakhoz írt második levelében, hogy „Ezeken kívül még ott van naponkénti zaklattatásom és az összes gyülekezet gondja.” (2Kor. 11,28). Maga Pál az, aki a nagy munkabírásával az összes keresztyén gyülekezet munkájával törődik, és azt végzi. Szinte ugyanazokat a szavakat használják a pápa munkakörének jellemzésére: a pápa a római egyházban az, aki az egyháznak az összes gondját magára vállalja. Ez az igehely viszont a napnál világosabban azt mutatja, hogy nem Péter apostol végezte ezt a munkát, hanem Pál.

Péter új neve

„Jézus ráemelte tekintetét, s így szólt hozzá: **"Te Simon vagy, János fia, de Kéfa, azaz Péter lesz a neved."** (Jn. 1,42). Azt magyarázzák a római apologéták, hogy azzal, hogy Péternek új neve van, így különleges helyzetben van. Ez nem helytálló, mivel minden győzedelmeskedő hívőnek is lesz új neve a mennyben: „A győzedelmesnek adok enni adok az elrejtett manából, és adok neki fehér kövecskét, **és a kövecskén új írott nevet,** a melyet senki sem tud, csak az, a ki kapja” (Jel. 2,17).

Más események, ahol nem Péter állt a középpontban

Nem Péter volt az első tanítvány, aki találkozott Jézussal, hanem János és András, akik Pétert Jézushoz vezették (Jn. 1,38-43). Milyen fontos lett volna, ha ugyanis Péter lett volna az első tanítvány. Emellett milyen fontos lett volna, hogy Péter is ott legyen Krisztus halálánál, holott ezzel szemben visszament a genezáreti tóhoz halászni, azt gondolva, hogy

reményei elillantak, amikor Jézust elfogták, elítélték, és keresztfeszítették, miután természetesen ő maga hitványul meg is tagadta háromszor. Ezzel szemben ott áll a kereszttövén János apostol, „a szeretett tanítvány” Máriával, Jézus anyjával együtt. A római egyház úgy magyarázza a Jn. 19,25-27-t, hogy itt Mária áll az egyház alapításánál, és utána az ő imádságaival közbenjár a hívőkért (A katolikus egyház katechizmusa, 963., 965. pontja). Pedig itt arról van szó, hogy ahogyan a 27. vers mondja, János fogadja be Máriát, és nem fordítva. Itt a római katekizmus úgy beszél az egyházzal, hogy máriai jellege van. Akkor Mária lenne az első pápa, mivel ő volt ott Krisztus kereszthalálánál? Vagy János?

Utána pedig a Jn. 20,18 szerint: „Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondotta neki”. A római apologéták arra hivatkoznak, hogy pünkösdkor Péter volt az, aki az első evangélizációt vezette, de így látjuk, hogy ez nem igaz, hiszen egy egyszerű asszony, aki nagyon szerette az Urat, iránta való odaadásból fakadóan kapta meg azt a lehetőséget, hogy ő vigye el a hírt a bujkáló tanítványoknak, hogy Jézus, a Messiás feltámadt, sőt az asszonyok voltak azok, akik őrizték Jézus sírját. Utána pedig pünkösdkor a Szentlélek nemcsak Péterre száll le, hanem az összes tanítványra (ApCsel 2,3). A mennyei város négy falára a tizenkét apostol neve van felírva; Péter neve nem áll kitüntetett helyen sehol (Jel. 21,14). Érdekes, hogy az Újszövetségben az Apostolok Cselekedetei című könyv következik a négy evangélium után, és nem „Péter Cselekedetei”. Ez pedig egyenlőséget jelent. Az, hogy utána Péter a pünkösdi beszédet mondja el (ApCsel 2,14-40), nemigen különleges dolog, hiszen ő a többi tizenegy apostollal áll elő (14. vers), annak jelezvén, hogy ők ezt mindnyájan mondják el, együttesen. Péter mondanivalója egyben Andrásé, Jánosé, Jakabé is.

„Legeltesd az én juhaimat!”

János evangéliumának végén Jézus személyesen elbeszélget Péterrel, miután Péter Őt háromszor megtagadta. Teszi ezt azért, hogy tudassa Péterrel, hogy mégis szereti őt, és hogy a nyáj legeltetését rábízza: „Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétertől: "Simon, János fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?" "Igen, Uram - felelte -, tudod, hogy szeretlek." Erre így szólt hozzá: **"Legeltesd bárányaimat!"** Aztán másodszor is megkérdezte tőle: "Simon, János fia, szeretsz engem?" "Igen, Uram - válaszolta -, tudod, hogy szeretlek." Erre azt mondta neki: **"Legeltesd juhaimat!"** Majd harmadszor is megkérdezte tőle: "Simon, János fia, szeretsz?" Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: "Szeretsz engem?" S így válaszolt: "Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek." Jézus ismét azt mondta: **"Legeltesd juhaimat!"** (Jn. 21,15-17).

Ugye milyen tiszta ügy? Mintha itt Jézus csak Péternek mondaná, hogy az ő feladata a nyáj legeltetése, gondozása, őrzése és vezetése, magyarul, hogy az egész egyház gondját ő vegye fel magára, mint ami a pápának is a feladata. De ugyanakkor ezt olvassuk az 1Pt. 5,1-2-ben: „A köztetek lévő presbitereket kérem **én, a presbitertárs,** és a Krisztus szenvedésének tanuja, és a megjelenendő dicsőségnek részese: **Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját,** gondot viselvén arra, hogy nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal.” Itt figyelemreméltó két dolog: az első az, hogy Péter magát egyenrangú presbiternek mondja a többi presbiterrel egyetemben, ami azt jelenti, hogy ez nem valamiféle pápai tisztség, ami az egyházban az első pozíciót jelentene. Továbbá Jézusnak a nyáj legeltetésére vonatkozó parancsát a további gyülekezeti vezetőnek adja át. Még az ApCsel 20,28-ben Pál apostol így szól: „**Vigyázzatok magatokra és az egész nyájra.** Azért rendelt benneteket a Szentlélek az élére előljáróul, hogy igazgassátok **az Isten egyházát.**” Itt az egész egyházzal van szó, nemcsak egyes gyülekezetekről. Dehogyan van itt ezekben a versekben szó arról, hogy Péter valamiféle pápa! Különbösen is, a római egyház többszintű hierarchiájának semmi nyoma nincsen a Bibliában.

Nem esik szó prelátusokról, nunciátusokról, metropolitákról, bíborosokról, megyéspüspökökről, vagy érsekekről. Maga az a szó, hogy püspök ugyanazt jelenti, mint prezbiter. Pál több feltételt szab ki arra, hogy milyen legyen egy prezbiter/püspök (lásd 1Tim. 3,2-7; Tit. 1,5-9). Ezutóbbi versben pedig azt mondja ki, hogy egy városban több püspök legyen, és ne több város egy püspöknek.

Történelem és versengés

Eddig számos bibliai igehelyet tekintettünk át, amelyek azt mutatják, hogy Péter apostol ugyanolyan jelentőséggel bírt, mint a többi apostol, vagy ahol olyan eseményeknél nem ő állt a középpontban. Pál apostol jelentősége is akkora volt, hogy a római egyház arra is kényszerült, hogy Péterről és Pálról beszéljen. Erre a két apostolra hivatkozott X. Leó, amikor szembeszállt Lutherrel az őt kiátkozó bullájában.

De ezek után, még akkor is, hogyha a római apologétáknak megadjuk azt, hogy Péter tényleg az első volt az apostolok között, ez még nem jelenti azt, hogy Pétert egy sor pápa követi, mint egymás utódja. Mint ahogyan említettem, Linus nevét sehol nem találjuk a Bibliában, aki állítólag Péter utódja lett volna. Róma állítására a történelem eseményei rácafolnak. A keresztyénség korai századában az egyház „sejtes”, gyülekezetek halmazából álló felépítést követett, szembenállva a római hierarchival. De sajnos, az ember gyarló voltából adódóan az egyházszervezet egyre jobban elszakadt az alap szintektől, az egyházi vezetőség egyre jobban elkülönült a közhívóktól, ami azt vonta maga után, hogy egyre jobban hierarchizálódott. A 6. századra kiépült 5 központja a keresztyénségnek, amiket exarchénak neveztek: Alexandria, Jeruzsálem, Antiokhia, Konstancinápoly és Róma, amelyek között erős hatalmi harcok és versengések dúltak, keresztyénekhez nem méltóan (1Kor. 1). Róma pedig végül magához ragadta a hatalmat, több hamisított dokumentummal, ilyen például a konstantini adománylevelével vagy a pseudo-izidóri dekrétumok, amelyben Rómának átadományozták az egyházi hatalmat (és ami azt a kérdést veti fel, hogy milyen lélek az, ami Rómát erre a lépésre kényszerítette?). Róma arra az állításra helyezi a pápaságot, hogy Péter Rómában járt. Péter járhatott Rómában, de ettől még nem lesz ettől abban a városban vezető. Péter Jakabbal és Jánossal a jeruzsálemi közösség vezetője volt, ahogyan Armstrong el is ismeri, hárman, és nem Rómában. Ezek az egyszerű tények megsemmisítik a római pápaság tanát. Igazán az első pápát III. Bonifácnak tarthatjuk, aki

Akkor volt Róma püspöke, aki 606-ban lett pápa. Róma „tévedhetetlenségét” jellemezte, hogy ekkortájt a zsinatok a pápa nélkül is összejöttek, sőt felül is bírálhatták őt. Róma püspökének arroganciája még nőttön-nőtt, amikor magáévá tette a tiarát, a hármass koronát, ami azt jelezte, hogy a pápa az alvilág, a föld, és az ég királya. A Vatikánban előállítottak Péter apostolnak egy olyan szobrát, amelyen rajta van egy hatalmas dicsfényben pompázó tiara. Ha Péter apostol ezt a szobrot látta volna, biztosan heves tiltakozásba tört volna ki. Ezzel szemben azt olvassuk a Jelenések könyvében, hogy az Isten trónusa közelében lévő huszonnégy vén leteszi a koronáját Isten trónusa elé: „Leesik a huszonnégy vén az elé, a ki a királyiszekben ül, és imádja azt, a ki örökkön örökké él, és az ő koronáit a királyiszek elé teszik...” (Jel. 4,10). Azáltal, hogy Róma önmagához ragadta az egyházi hatalmat, és a maga tekintélyét akarta ráerőszakolni másokra, hogy a tévtanításait elfogadják, azt jelenti, hogy



**Péter biztosan tiltakozott azellen,
hogy így feldicsőítik**

ezzel elvágta magát az egyetemes (katolikus) egyháztól, és így pusztán római egyház maradt. Így tulajdonképpen a római egyház a katolikus jelzõt megbitorolni akarja.

A Biblia arról beszél, hogy a hívők között ne legyen versengés. Jézus bűnös hozzáállásnak nevezte a tanítványok versengését, amikor azon vitatkoztak, hogy közülük ki a legnagyobb (Luk. 22,24-27). Itt nem az a kérdés, hogy ki a legnagyobb, hanem az, hogy ki mennyit tud szolgálni a másoknak, nem az, hogy mennyit tud uralkodni a másik ember fölött. Ez pedig merően szembenállt sok erkölcstelen pápának a magaviseletével, akik harcokat, inkvizíciót indítottak, paráznák voltak, pénzimádók, csalárdak, hazugok, és cselszövök voltak. Az ilyen embereket minimum ki kellett volna zárni hivatalukból, de sajnos a pápaság intézményének szerkezete olyan volt, hogy a pápa fölött senki nem ítélezhetett! Az 1Tim. 3,2-3 szerint „Szükséges annakokáért, hogy **a püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes, illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas; nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől mentes...**”. Az a kérdés, hogy az akkori katolikus világ olyan romlott lett volna, hogy csakis ilyen pápákat tudtak csak az egyház vezetésére állítani!? Márpedig ha a pápák közé sok ilyen megtéretlen szívű ember tartozott, az kérdéses, hogy hogyan lehettek részesei a Szentlélek ajándékának? Az 1Kor. 16,9 szerint „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, a melyet Iszentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?”. Ezek után, ha a pápák megtéretlen emberek voltak, hogyan gondolják azt, hogy ezek a pápák ex katedra tévedhetetlenül tudnak majd nyilatkozni a Szentlélek által, hit és **erkölcs kérdésében?**

Összefoglalás

Így tehát látjuk, hogy a római egyház állítása miszerint Péter apostol pápa lett volna, teljesen alaptalan, ez a kifejezés nincs is benne a Bibliában. A római apologéták állításai Péterről ellentmondóak és erőltetettek. Jézus Péternek mondja, hogy legeltesse az ő nyáját, noha az 1Pt. 5,2-ből látjuk, hogy ez nemcsak rá vonatkozik. De ugyanakkor Péter nincsen is ott Krisztus kereszthalálánál, hanem Mária, illetve a szeretett tanítvány. Pál pedig többet tett az összes többi apostolnál. Rómával szemben az egyházatyákkal a kőszikla kifejezést vagy Péter hitére alkalmazzák, vagy Péter hitére. A római egyház először évszázadokkal Krisztus után használja először ezt a kifejezést Péterre, amely egyházi hatalmi harcokhoz és versengésekhez vezet, így a római egyház elvágja magát az egyetemes egyháztól.

Rómának így az lenne a feladata, hogy kezdje el a reformokat; az első lépések között a pápaság felszámolásával.